

The book cover features a dark, textured background. On the left side, there is a vertical arrangement of red flowers, including poppies and smaller blossoms, with some green leaves and stems. A large, stylized white outline of a rabbit is positioned on the right side, its body and ears formed by a single continuous line. The overall aesthetic is somber and artistic.

Erez Majerantz

Legume cățărătoare

O comedie neagră

Legume cățărătoare

Climbing Vegetables

A Black Comedy by Erez Majerantz

EBook

All rights reserved ©

Tehno – Adrian Grauenfels

Traducere din engleză/spaniolă – Adrian Grauenfels

Imagini – NightcafeAI

Cover graphic designer: Shirley Perry

Author Hebrew name - ארז מירנץ

Name of the play in Hebrew - צמחים מטפסים

Acest proiect a fost sponsorizat de

Ing. Eduard Almașe

Prolog

Luciana:

(accent mexican cu greșeli de sintaxă ocazionale) uneori se întâmplă să mă gândesc la cineva, un prieten sau o rudă, și deodată îl întâlnesc pe stradă. Sau că sună telefonul și de cealaltă parte este exact acea persoană. Uneori, în, unele situații, mi se pare că am fost deja acolo și știu ce se va întâmpla. Uneori am senzația că cineva care a murit, bunicul, mama, fratele, încă ne însoțește. De cele mai multe ori sunt lucruri pe care nu le pot explica, pur și simplu le "simt". Oamenii pot să pună la îndoială sau să se îndoiască, să critice și să spună că totul este o prostie, dar eu știu că este adevărul și aleg să cred. Așa a fost încă din copilărie, și atunci, când crezi, întreaga lume pare o mare minune, ca o magie, ca la... teatru (sau ca la un Film).

1.

[O cameră în spitalul Rush; Amos și Pini sunt așezați pe două paturi separate, fiecare fiind conectat la un computer și la un aparat de menținere a vieții. Dr. Saul Ben-Zur verifică reflexul genunchiului lui Amos]

Saul: La naiba! [Înregistrează o notă vocală cu telefonul său mobil] Ziua cu numărul 300, piciorul lui Amos este încă nemișcat, aparent din cauza unor nereguli în lobul parietal-dominant. Scanarea nu arată nicio creștere a activității glicemice.

[Către Amos] Amos, Amos? Mă poți auzi? Dacă vrei să fii iubitul științei medicale, atunci zâmbește Amos, zâmbește! Asistenta îți va da antibiotice.

Dar tu? [Se uită la computerul din spatele patului lui Pini] Oh, foarte frumos! [Înregistrează ceva pentru el însuși] Furnizarea catalizatorilor evocă o activitate moderată în talamus, așa cum era de așteptat. Valorile nu ating activitatea normală măsurată, dar această direcție relevă o creștere în zona specifică.
[îi sună telefonul mobil]

Și cum mă descurc, vă întrebați? Ei bine, este mult mai bine să lucrezi aici cu oameni liniștiți, politicoși și drăguți ca tine, în loc să fii într-o casă unde oamenii nu fac decât să bârfească și să trâncănească. Bârfe și bârfe! Asta fac ei, doar bârfesc și bârfesc! Ca și cum nu ar fi lucruri importante de făcut!

[Ruth intră cu o ceașcă de cafea]

Ruth: În mod normal, oamenii sunt fericiți când nu au atâtea ture de noapte.

[Se duce și îl aranjează pe Pini]

Saul: Așa cum a spus odată un mare rabin: "Aceluia care începe o faptă Mare, spune-i să o termine".

[Ia o înghițitură și pune ceașca de cafea pe măsuță. Ruth verifică monitorul lui Amos]

Ruth: Trebuie să te odihnești din când în când.

Saul: Nu, trebuie să le demonstrez asta.

Ruth: Oamenii știu că ești un cercetător de top. Nu cunosc niciun doctor, în nicio instituție, care să fi primit permisiunea de a efectua acest tip de cercetare.

Saul: Știi de ce am intrat în toată povestea asta. Da?

Ruth: Știu.

Saul: Dacă nu reușesc de data asta, mă îndoiesc că mă va mai finanța cineva pentru alte cercetări. Ca să nu mai vorbim de rușine. Ca să nu mai vorbim de ani.

Ruth: Îți pare rău pentru timpul pe care l-am petrecut aici?

Saul: Nu îmi pare rău, doar rușinat că nu am făcut progrese semnificative aici, toată lumea va râde de mine.

Ruth: Să te sinucizi la serviciu probabil că nu va ajuta, ba chiar dimpotrivă.

Saul: Obişnuiam să cred că asta voia Dumnezeu să fac.

Ruth: Nu sunt sigură de Dumnezeu, dar munca ta va salva multe vieți. Doar dă-i mai mult timp!

Saul: Așadar, salvarea de vieți este mai importantă decât odihna. [Pauză] Ați văzut vreo activitate neobișnuită cât timp am fost plecat? Vreun semn de comunicare între ei?

Ruth: Chiar crezi că nu ți-aș spune?

Saul: Știu, Ruth, bineînțeles că știu. Dar, așa cum ai spus, uneori, toată această muncă...

[Lasă jos cearșaful, coboară "în patru labe" ca un câine, și arată niște mișcări, aluzii sexuale]

Ruth: Saul, avem o treabă de făcut. Saul!

Saul: Așa cum ai menționat, Nu ne va ajuta să ne omorâm la serviciu. chiar dimpotrivă.

Ruth: Îți amintești cele zece porunci?

Saul: Vag: Vag.

Ruth: "Să nu comiți adulter"?!

Saul: Așa cum a spus unul dintre profeti: "Nu ordonați publicului decrete pe care nu le poate gestiona".

Ruth: Dar nu acum.

Saul: Dacă nu acum, atunci când?

[El se ridică își pune mâna pe capul ei și îi mângâie părul, ea îl sărută și apoi se oprește brusc].

Ruth: Saul, răbdare.

Saul: Nu ne vor turna. Nici nevastei-mele, nici soacră-mii. Știi că soacra mea stă acasă mai mult decât mine? Că ea știe mai multe despre mine decât știu eu despre mine însumi? Așa că cel mai bun moment al meu este aici, cu tine.

[o sărută din nou]

Ruth: În ultima vreme am impresia că pacienții ne privesc.

Saul: Crezi că ne urmăresc?! [o aduce în fața lui Amos și îi ține ambii sâni] Amos!!! Amos! Ce părere ai despre astea? Ce părere ai despre ele?! Nici un cuvânt.

[Spre Pini] Oh, vezi, Pinchas mi-a făcut cu ochiul. Studiul meu s-a terminat. Am găsit ce căutam.

[sună telefonul mobil]

Ruth: Termină cu prostiile...

Saul: Putem lua o mică pauză. Camera este izolată.

Ruth: Ți-a fost dor de mine?

Saul: Nu ai idee cât de mult.

[Ruth îl sărută, se oprește]

Ruth: Și cu ea cum rămâne?

Saul: Cine? [Îi sună iar telefonul]

Ruth: Știi cine! [Deschide telefonul, se uită și îi arată]

Ruth: Sky? În mijlocul anului?

Saul: Și când ninge, în iulie?

Ruth: [îl pălmuește] Depinde unde!

Saul: E ziua ei de naștere. S-a dus să sărbătorească în Elveția. A lăsat-o doar pe soacra mea să aibă grijă de copii și de mine, ca să nu mă simt bine în propria mea casă.

Ruth: Nu se poate continua așa.

Saul: Nu ne distrăm?

Ruth: Când o să termini cu ea?

Saul: De ziua ei? Crezi că e un cadou frumos?

[O îmbrățișează pe la spate, coborându-și mâinile pe coapsele ei]

Ruth: Când o să divorțezi?

Saul: În curând = Ea se va întoarce, iar eu voi pune totul pe masă.

Ruth: Avem o nouă asistentă. Ar trebui să o informezi.

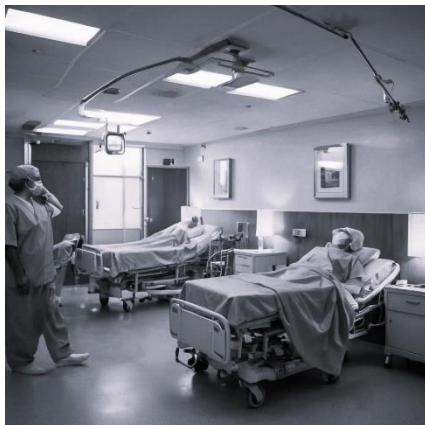
Saul: O vei informa?

Ruth: Nu vrei să-i dai câteva puncte cheie?

Saul: Punctele tale cheie sunt suficiente pentru mine. [iese afară]

Ruth: Și cafeaua?

[Ia ceașca de pe dulap și îl urmează]

2.

Amos: M-am săturat de ea!

Pini: Pardon?

Amos: Hai să terminăm cu asta!

[Pauză]

Pini: Ok, voi păzi ușa în timp ce tu sari pe fereastră.

Amos: Nu e amuzant.

Pini: E clar acum!

Fuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuugi!

Amos: Trebuie să fie, un miracol.

Pini: Între timp nu e nici un miracol dinspre ușă, ce zici de fereastră?

Amos: De ce?

Pini: Ridică-te, luptă cu ceea ce te reține și fugi! Nimic nu te va opri dacă iei o decizie [Strigăte] Ei bine, de ce nu vii!

[Pauză] Ah... o nouă zi! [Pauză] Soarele răsare. Uite ce frumoase sunt culorile!

Amos: Exact ca în orice altă zi.

[Pauză]

Pini: Ascultă păsările. Einstein spunea că imaginația nu are limite.

Amos: Imaginează-ți orice vrei.

Pini: Poate vei visa și tu?

Amos: Ești condescendent cu mine?

Pini: Nu o fac!

Amos: Nu-mi spune că nu ești.

Pini: Ce să-ți spun?

Amos: Că nu ești!

Pini: Ce? [Pini se îndreaptă spre Amos] Păi, spune ceva, că vorbesc cu tine. Măcar apreciază faptul că poți să clipești. Trebuie să îi mulțumești lui Dumnezeu în fiecare dimineață.

Amos: Am să clipesc pentru el!

Pini: Dacă vei continua cu negativismul ăsta, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

Amos: Spui asta în fiecare zi...

[Pauză]

Pini: La ce te gândești?

Amos: Asta nu e treaba ta!

Pini: Uite! Ce zi frumoasă, soarele răsare și oamenii pleacă la muncă.

Amos: La muncă, ce "încântare". Oamenii ăia sunt mai mult niște zombi decât noi.

Pini: Wow. Spune-mi, a fost un accident, sau ai încercat să te sinucizi?

Amos: Putem visa cât de mult vrem. Să visăm în timp ce dormim, să visăm cu ochii deschiși, orice, dar noi suntem tot

aici, tu, vezi?! [Tonul lui se ridică] Vom fi încă aici! Vom fi încă aici!!! Vom fi încă aici! Vom fi încă aici!!!

Pini: Știi că suferința purifică păcatele unui om, Amos.

Amos: [Țipă într-un mod molcom, apoi plânge] vom fi încă aici, încă vom fi aici, și încă vom fi aici!

[Continuă până când devine epuizat]

Pini: Nu vă doresc decât fericire.

Amos: Și, pe deasupra, sunt blocat aici cu tine.

Pini: Nu-i așa că e distractiv?

Amos: Fiecare secundă petrecută cu tine e ca o eternitate.

Pini: Ai prefera să fii deconectat de la aceste mașini?

Amos: Aș vrea eu.

Pini: Nu cred că îți dorești cu adevărat. Poți să clipești.

Amos: Dacă aș putea, te-aș călca cu un camion de zece tone.

Pini: N-ai auzit de poetul francez infirm, care a scris o carte întreagă clipind?

Amos: Tu știi să citești?

Pini: Am văzut filmul.

Amos: aha....

Pini: Și de ce nu scrii o carte?

Amos: Sigur, de ce doar o singură carte? Voi scrie o trilogie - "Viața într-o clipită". Va fi un Bestseller, așa că voi aranja o cameră privată cu două asistente filipineze care îmi vor oferi

tratamentul cu uşile închise. Iar tu vei rămâne aici, o legumă singuratică şi plictisită.

Pini: Sunt sigur că atunci când vei fi în vârf, îţi vei aminti cine te-a sprijinit până la capăt şi îmi vei trimite una dintre acele asistente filipineze să aibă grijă de mine.

Amos: Nu voi scrie niciodată ca Dostoievski.

Pini: Poţi să scrii ce vrei.

Amos: Du-te şi citeşte "Crimă şi pedeapsă"!

Pini: Dostoievski, şm-ostoievski.... Amosevski scrie-ţi propria carte.

Amos: Dacă aş scrie o carte, ar fi despre cum bolileucid, iar sărăcia distruge oamenii, durerea este insuportabilă, venitul nu este niciodată suficient, arta este superficială, foamea este teribilă, plictiseala este îngrozitoare, sclavia ucide, prostia este nesfârşită, războiul este brutal, pierderea este tragică şi, pe deasupra, dragostea te sfâşie.

Pini: Ştii, poate că e mai bine pentru tine să nu scrii.

Amos: De ce? Dintr-o dată, am atâtea de semnalat. La urma urmei, cartea asta va repara lumea.

PINI: Să repare? În zilele noastre este mult mai ieftin să cumperi una nouă. [Strănută zgomotos] Oh, a fost bine.

Amos: Bun? Uită-te la tine! Stai ca un idiot, cu nasul plin de muci şi acest fluid lipicios îţi urcă pe gât şi nimănu-i nu-i pasă. Până când cineva vine să te verifice, lichidul se împrăştie pe sub haine şi se usucă pe piele, făcându-te să te scarpini şi tu numeşti asta "bine"?

Pini: Ar fi atât de amuzant dacă ne-am putea șterge nasul.

Amos: Aș vrea ca tavanul să cadă peste mine. Oh, poate că va cădea peste tine!

Pini: Ajunge!

Amos: Ce?

Pini: Ești atât de toxic.

Amos: Hei, ai vreo problemă cu asta?

Pini: Da, oamenii vor să se simtă bine! Chiar dacă este o legumă paralizată care scrie o carte sau piese de teatru... asta ar face să se simtă și mai bine..." uitate ce poate face tipul ăsta în ciuda faptului că este o legumă paralizată!" Oamenii au deja destule probleme, vor ceva care să-i facă fericiți!

Amos: crezi că am cedat în fața gustului publicului larg?

Pini: Sigur, mai ales dacă vrei asistente medicale filipineze. [Pauză] Spune, de ce nu scriem un scheci pentru radio? Am niște relații pe acest post de radio subteran, pirat, pe internet. Vom scrie un cântec de dragoste molipsitor și vom face milioane din drepturi de autor.

Amos: Am scris odată o mulțime de cântece de dragoste.

Pini: Și ce s-a întâmplat?

Amos: Sifilis.

Pini: Ce?

Amos: sifilis

Pini: Oh?

Amos: O boală sexuală.

Pini: Oh, ei bine, spune-mi de la cine, niciodată nu poți fi prea atent.

Amos: Ești în siguranță amice, ea nu este de aici.

Pini: Filipineză?

Amos: Mexicană.

Pini: Hola Muchachos ... Deci, sifilisul înseamnă că nu există dragoste?

Amos: Nu există iubire fără un sacrificiu.

Pini: Poate că vei încerca totuși să scrii ceva antrenant, nimic prea profund. Te rog, pentru mine?

[Se ridică brusc în picioare și cântă]

"Chiar dacă am întârziat și nu am prins autobuzul, va veni altul,

Și dacă așteptăm și credem, atunci acest eșec este doar pentru binele nostru."

[Cântă] "Pentru că poate în următorul autobuz voi întâlni femeia visurilor mele.

Sau poate că în următorul autobuz voi descoperi o ocazie rară,

Sau poate că în următorul autobuz, voi găsi un prieten bun, un prieten pentru viață și pentru muncă.

Sau poate voi râde, poate mă voi bucura mai mult.

Poate că va fi o călătorie magică; n-aș vrea să se termine"

Amos: "Dar poate în autobuzul care tocmai a trecut"

Pini: [Aplaudă] Da!

Amos: [Cântă în același tempo.] "Dar poate în autobuzul care tocmai a trecut,

A călătorit iubirea vieții mele și inima mea s-a rupt în bucăți.

Sau poate în acel autobuz, a fost ocazia rară,

Sau oameni dragi care au fost prieteni pentru viață și pentru muncă,

Sau poate că mi-ar lipsi râsul și bucuria,

Poate că am ratat complet călătoria magică."

Pini: Distrugi cântecul!

Amos: "Și poate că la următorul autobuz, o experiență dureroasă va avea loc,

Și poate că la următorul autobuz, vom fi forțați de un destin teribil.

Și poate că la următorul autobuz, vom fi târâți în luptă.

Și poate că va fi ultima călătorie în următorul autobuz."

Dă-te la o parte!

Pini: Ei bine... cu siguranță nu știi cum să creezi o atmosferă distractivă...

3.

[Intră Luciana. Privindu-i pe Amos și Pini intră Ruth]

Ruth: Da?!

Luciana: Doamna Goldberg?

Ruth: Sunteți noua asistentă?

Luciana: Da, încântată de cunoștință.

Ruth: Credeam că ești din Filipine.

Luciana: Nu, Mexic.

Ruth: Am auzit că e foarte frumos acolo!

Luciana: Da, da. Este foarte frumos, dar și aici.

Ruth: Da. Dar aveți o mulțime de plaje frumoase, petreceri...Margaritas!

Luciana: [se uită la patul lui Amos] Dar aici oamenii au inimă bună.

Ruth: Așa este ...

[intră Saul]

Saul: Da, Ruth, am nevoie de formularul numărul 17.

Ruth: Deci, ați venit să dați câteva puncte cheie?

Saul: Tu ești Luinasa?

Luciana: Luciana.

Saul: Da, Luciana, Hola!

Luciana: Hola, doctore.

Saul: Ești majoră?

Luciana: Voi, oamenii de aici, sunteți atât de amuzanți...

Saul: Mă refeream dacă ai viză de muncă?

Luciana: Lucrez cu licență, pentru că nu există forță de muncă.

Saul: Poate că voi putea să vă aranjez o carte verde.

Luciana: V-aș fi recunoscătoare, domnule doctor.

Saul: Voi da câteva telefoane; nu va fi nicio problemă.

Luciana: Mulțumesc.

Saul: Da, dar să nu spui nimănui încă.

Luciana: Da, doctore.

Ruth: Oricum... [Indică pe Pini] acesta este Pinchas Cohen, în vârstă de treizeci de ani, fost recepționar la un Motel 6 din South-Lansing, într-o noapte, a decis să încerce o ciupercă "magică" pe care un oaspete a lăsat-o în cameră. Se află în stare vegetativă de cinci ani.

Saul: O ciupercă rea.

Ruth: [arată spre Amos] Și acesta este Amos Berger. Are 35 de ani. A fost funcționar la Centrul Cultural din Chicago. Urma să își lanseze prima carte, "Colecții de poeme furioase și rugăciuni pentru un război nuclear". În drum spre tipografie, a fost călcat de un autobuz. A fost în stare vegetativă timp de trei ani.

Saul: O tragedie teribilă.

Luciana: De ce sunt izolați?

Ruth: Scanările lor...

Saul: Scanările lor arată foarte neobișnuit.

Luciana: Pare normal. Radiografia lobilor frontali.

[Îi arată imaginile EEG]

Ruth: Occipitalul

și...

Saul: În acest moment, da. Dar când se află în aceeași cameră, nimeni este prin preajmă, există o creștere a activității corticale a creierelor lor. Ori de câte ori ne întoarcem după ce i-am lăsat singuri, imprimarea arată anomalii clare care nu se încadrează în niciun tipar standard al persoanelor aflate în situația lor. [Un sunet de alertă la telefonul său mobil] Nu acum!

Ruth: S-a terminat vacanța la schi?

Saul: Din păcate.

Ruth: Frumos.

Luciana: Deci, comunică între ei?

Ruth: Dacă putem găsi această consistență în activitatea neuronală, ca răspuns la prezența mediului înconjurător, am putea fi capabili să dovedim că există o activitate cognitivă avansată.

Saul: S-ar putea să ne conducă la o descoperire în știința cognitivă. De aceea i-am izolat de ceilalți pacienți din salon. Aceștia doi, chiar dacă par total inutili, pot oferi un început de soluție pentru problema psiho-fizică. Îi vom urmări, până când ne va ieși fum din urechi.

Luciana: Doctore... Tocmai am terminat toate etapele din aplicația lingvistică. Poți să o spui un pic mai încet?

Saul: Sunt foarte importante.

Luciana: Da, doctore.

Saul: Bine ai venit, Luciana. [îi strânge mâna] Sunt foarte fericit că te-ai alăturat echipei noastre câștigătoare. Ruth!

Ruth: Bine ați venit, într-adevăr. Vă voi arăta tot ceea ce trebuie făcut.

Luciana: Mulțumesc, doamnă Goldberg.

Ruth: Și eu vă mulțumesc, doamnă...

Louisiana: Gnosticismo

Saul: Despre ce vorbești?

Luciana: Despre mine. Eu sunt Luciana numită Gnositismo.

Saul: Ești sigură?

Luciana: Ce s-a întâmplat?

Saul: Chiar o cheamă Luciana Gnositismo?

Luciana: De ce aș minți?

Saul: E ca un semn din cer.

Ruth: Despre ce vorbești?

Saul: Ruth, de ce crezi că am ales să fiu om de știință?

Ruth: Pentru bani? [Saul râde] Pentru glorie?

Saul: Gloria și-a vopsit părul în albastru, soția mea a aprobat asta doar ca să mă enerveze. Ce glorie ai văzut vreodată un om de știință așteptându-și fanii la aeroport?

Ruth: Păi, atunci dorința de a salva oameni. de a ajuta. de a ajuta. Umanismul. Ai vrut să fii ca mama ta...!

Saul: De asemenea, dar nu numai, este gnoza, nu, nu, nu, nu, nu. Gnositismo în spaniolă este gnosticism. Nu-i așa, Luciana?

Luciana: Si.

Saul: Aceasta este ideea că lumea se află într-un război constant al "fiilor luminii" împotriva "fiilor întunericului", care îi persecută și îi fac să se simtă mizerabili

Ruth: Nu... nu știam.

Saul: Cea mai mare parte a omenirii se află de partea forțelor întunericului și doar tu și cu mine și un alt mic grup aparținem de partea fiilor luminii. De la o vârstă fragedă am simțit că sunt un războinic al luminii. Acum, [arată spre Luciana] mulțumită ei, îmi este din nou clar! Așadar, dacă suntem copiii luminii și ziua judecății este aproape, atunci trebuie să ne revenim și să salvăm cu toată puterea noastră umanitatea din mâinile copiilor întunericului.

Luciana: Unelte?

Saul: Tu, eu, Ruth, Pinchas, Amos vom aduce salvarea din acest subsol, îți jur. Ruth, las-o să facă ceea ce ai plănuțit și vino cu mine la birou, trebuie să pregățim un raport lunar pentru conducere și acum știu exact ce să le scriu.

[Un sunet de alertă se aude de la telefonul mobil. Se termină]

Ruth: Da. Fă-le fiecăruia o analiză de urină și un test de sânge și adu-mi rezultatele cât mai repede posibil.

[Ruth iese; Luciana începe să danseze în extaz]

4.

Amos: Luciana?

Pini: Ai spus ceva?

Amos: Luciana?!

Pini: Luciana?!

Luciana: Bună, Amos.

Pini: Cine este ea?

Amos: Bună, Luciana.

Ce naiba se întâmplă aici?

Luciana: Mi-a fost atât de dor de tine.

Pini: Ți-a fost dor de mine?

Luciana: trebuie să vă cer iertare

Amos: porque

Pini: Ți-a fost dor de el!?

Luciana: Te-am mințit. Nu am silicoane.

Amos: M-ai mințit?

Luciana: Da

Amos: Atunci pentru ce ai mințit?

Luciana: Pentru familia mea. Dar acum m-am întors pentru a fi cu tine, am înțeles că ești viața mea. Și nu te voi părăsi

Amos: Dar acum eu...

Luciana: Nu mă interesează, îți iubesc sufletul.

Amos: Vreau să pleci.

Luciana: Dar m-am întors pentru a fi cu tine

Pini: Amos!

Luciana: Și voi rămâne cu tine pentru totdeauna

Amos: Nu mai e nevoie să rămâi

Luciana: Pentru că așa am decis, suntem noi

Amos: Nu mai suntem noi. Tu ești tu și există... vezi!.

Luciana: Nu fi idiot, eu sunt femeie și tu ești bărbat. Un om care este un rege.

Amos: Pentru Dzeu, sunt o legumă! Du-te!

Luciana: Se pare că ești, dar Dumnezeu este martorul meu.
Rămân cu tine...iubire adevărată...

Amos: Sunt numai prostii copilărești, Luciana, nu este.

Luciana: Din clipa în care te-am văzut, am știut ce este între noi, e vorba de: Nu sunt un copil, sunt o femeie care înțelege exact ce face. Pentru mine, nimeni nu mă întoarce pe degete.

Amos: Lucrurile nu merg așa în lumea reală.

Luciana: Lumea reală, lumea reală, lumea reală, e un rahat de adult.

Amos: Nu are niciun viitor, nu înseamnă nimic.

Luciana: Nu fi atât de dur, iubirea mea, medicina nu este singurul lucru care există pe lume. Ceea ce este între noi, nu are granițe.

Amos: Vorbești serios?

Luciana: Complet. Între timp, o să mă joc cu tine. Mă duc să-l văd pe doctorul ăla prost și arogant, dar sunt sigură că voi rămâne.

Amos: Haide iubita mea, dragostea mea, dar întoarce-te.

Luciana: Bineînțeles că o voi face, dragostea mea, sigur.

[iese]

5

Pini: Amos?

Amos: ...mama mășii

Pini: ... ești bine? Amos?

Amos: Dă-mi drumul!

Pini: ... ce s-a întâmplat acum?

Amos: Lasă-mă în pace!

Pini: Cine este ea, cum a intrat aici? Și ce era toată discuția despre "Hombres și Sombreros"? Nici măcar nu știam că vorbești limbi străine. Cine este femeia aceea... vrei să răspunzi?

Amos: E Luciana. Ți-am spus despre ea, e mexicană.

Pini: Domnișoara sifilis?

Amos: Da.

Pini: Nu trebuia să fie în Mexic? Ce caută ea aici?! Aici, aici, aici, ce caută aici!? Și cum a putut să vorbească cu tine? Și să te atingă? Ar putea fi un efect al ciupercii? Da, trebuie să fi fost, ciuperca asta "magică", știam că va avea efecte secundare. Uh... poate e ceva ce a făcut ea... sau poate că e din cauza drogurilor... Da, e vorba de medicamente, amândoi luăm aceleași medicamente... ești sigur că e chiar ea, fata pe care ai întâlnit-o în Mexic? Poate că e vorba de medicamente!

Amos: Era atât de frumoasă acolo pe plajă, hipnotizantă. Ca acele latine de la carnaval.

Pini: Și nu te deranjează că e străină?

Amos: Stătea acolo într-un bikini roșu, se uita direct la mine, cu ochii ăia ai ei. Se holba ca un animal. Ochii care te înghit; buzele ei, parfumul ei, toate m-au fascinat. Toate perfecțiunile într-o singură femeie.

Pini: Cu excepția sifilisului!

Amos: O femeie pe care nu vrei să o părăsești... nici măcar pentru o clipă. Una în care vrei să dispari.

Pini: Ai grijă, oricine se culcă cu un străin, fanaticii locali îi fac rău.

Amos: Am dansat. Doar am dansat... ei dansează acolo, în cea mai mare parte a timpului. Corpurile noastre s-au presat, cu o asemenea sincronizare, ea mi-a aruncat privirea aceea de "Hola Señor, este posibil să împărțim un taco?" În acea noapte... pe plajă... Picioarele ei s-au strâns în jurul meu, de parcă eram singura persoană din lume, părea că suntem singurii doi oameni din univers. Vocea ei, aspră, mă zguduia, trecând de la plăceri, gemete la suspine dureroase în timp ce încerca să controleze ritmul, fără să ne asculte. Sudoarea îi

curgea pe spate pe degetele mele, încercând să mă agăț de o bucată de carne din spatele ei încordat, și respirația ei grea, vapori invizibili care îmi ardeau fața, sunt în rai.... [Se uită la Pini] Sunt în iad!

Pini: Uau, sunt paralizat.

Amos: Ești. Am văzut stelele de afară.

Pini: "Stelele de afară" Acesta ar putea fi un titlu grozav pentru cartea ta.

Amos: Ce frumoase erau stelele...

Pini: Odată, înainte de ciuperci, am avut vise frumoase, foarte frumoase. Astăzi, de fiecare dată când închid ochii, văd pe Domnul. El este tot negru. Are o mie de ochi, miroase a sulf și e supărat pe mine, pentru tot răul pe care l-am făcut. Pentru că am lucrat la motel și am făcut posibile toate acele indecențe. Ridică mâna și mă arată cu degetul - "Ești vinovat! ", spune el, și e adevărat, sunt vinovat, cu adevărat. Dar aici putem găsi răscumpărarea, putem deschide o nouă pagină și ne putem însănătoși.

Amos: [oftează] Visez mult. Dar de fiecare dată când deschid ochii, îți văd fața!

Pini: Ei bine, nici tu nu ești tocmai o priveliște proaspătă dimineața.

Amos: Ei bine, bravo Pini. Mi-ai distrus cea mai bună amintire.

Pini: Ce mică e lumea. Ea a venit tocmai din Chicago și se întâmplă să vă întâlniți la același spital.

Amos: A mers de la un spital la altul până m-a găsit pe mine.

Pini: Deci, ai vrut să scrii un roman, tot ce ți-a mai rămas este o telenovelă...

Amos: Lasă-mă în pace.

Pini: Dar ce păcat... tu ești o vegetală, iar ea, cum se spune? Fierbinte ca o tamală.

6.

Saul: [Se înregistrează] în Douăzeci de încercări ale experimentului, 200 mg. de acid aspartic nu au produs rezultatul scontat și nu am putut ajunge la rezultatele primite în cercetarea lui Jones din 2013. Putem determina că a existat o eroare de calcul...

Ruth: Saul...

Saul: Doar o secundă, Ruth. Ahhh... este posibil să determinăm că a avut loc o eroare de calcul...

Ruth: [îl îmbrățișează] Saul...

Saul: Oh... se poate determina că acea conducție electrică din Corpus callosum... Ruth, ce faci?

Ruth: [îi descheie cămașa] Nu cred că te-am văzut fără inel...

Saul: Ruth, sunt în mijlocul a ceva.

Ruth: [Continuă să îl descheie] Și eu.

Saul: Vrei să încetezi?

Ruth: Dintr-o dată mă eviți?!

Saul: Nu te evit, Ruth, dar acum trebuie să fac unele lucruri!

[Se întoarce să plece]

Ruth: E drăguță? [Saul se întoarce] Luciana. Ți place de ea?

Saul: Ruth. Nu știi dacă am spus-o, dar conducerea a citit raportul și a anunțat că, în curând, dacă va trebui să publicăm concluziile acestui studiu, concluziile intermediare, orice - dovezi, probe, rezultate și măsurători clare. Mâine dimineață devreme. Comisia lor vine aici. Cei mai mulți dintre ei sunt medici mediocri, fără viziune.

Ruth: Atât de repede?

Saul: Dacă nu trebuie să plătească pentru ceva, ei devin brusc rapizi.

Ruth: Credeam că viitorul acestui proiect este garantat.

Saul: Nu ai observat că procedurile devin din ce în ce mai intense, cu doze din ce în ce mai mari?

Ruth: Am crezut că este un semn de progres.

Saul: Nu există niciun progres, Ruth, nu există niciun progres. Și m-am săturat să fiu blocat în instituția asta blestemată cu acești doctori și administratori proști, cu condiții de lucru proaste și standarde sub nivelul de subnivel și să zâmbesc la o grămadă de ratați care vin aici, doar ca să mai primesc câțiva bănuți pentru munca mea, ca o prostituată de stradă.

[Un sunet de alertă vine de la telefonul său mobil]

Am suferit destul de la o femeie care doar risipește banii pe care îi câștig, o fiică care nu mă vede și un fiu care stă toată

ziua în fața televizorului și mănâncă snacks-uri. Și cel mult m-am săturat de corpuri care salivează și de a mă holba la oameni care și-au distrus propria viață astfel încât să nu se mai miște niciodată. Și cine știe dacă "ei" sunt cu adevărat "ei". Și dacă mai e ceva acolo care merită tratat, cum ar fi un suflet uman.

Saul, eu...

Saul: Am nevoie de rezultate, Ruth, de concluzii de ultimă oră. Și în mai puțin de o zi... Nu voi dormi deloc. Voi sta cu ei și voi încerca totul noaptea. Știu că există o cale de a ajunge la cei doi și de a dovedi empiric existența unui fel de paraconștiință și știu că eu sunt fiul luminii care trebuie să fiu cel care o găsește.

Ruth: Știu cât de importantă este această muncă pentru tine, este importantă pentru noi toți. Fac tot ce pot pentru a vă ajuta. Îmi pare rău că te dezamănesc.

Saul: Uite, Ruth... dragă, nu am vrut să sune așa. Ești singura de aici în care pot avea încredere și nu am nicio îndoială în ceea ce faci. Îți promit că dacă ies de aici, vii cu mine. Dar trebuie să continui să fii în alertă, să rămâi la țintă, orice ar fi, și cu siguranță nu putem implica nicio problemă personală; nu este loc pentru îndoieli Ruth.

Ruth: Voi face orice este nevoie!

Saul: Aceasta este Ruth pe care o cunosc! Te întorci la muncă? Trebuie să fim pregătiți pentru comisie

[Ruth pleacă. Saul continuă să înregistreze pentru sine] eșecul de a replica rezultatele cercetării lui Jones și cercetarea lui Owan 2007 indică faptul că experimentul ar trebui extins la lobi posteriori. Pentru a face acest lucru, va trebui să

strângem mai multe fonduri... Stai, îmi amintesc ce a făcut Owen și ce nu a făcut Jones.

[Ia un mic burghiu medical, introduce material în el apoi îl introduce în Amos]

Acum pacientul trebuie să aștepte să ajungă la talamus.
[Arătând spre Amos]

Te rog să te duci la depozit și să pregătești una la fel pentru Pini.

[Iese]. [Se aude muzică. Luciana dansează, Ruth intră cu un burghiu mic]

Ruth: Cu câțiva ani în urmă, vărul meu Alex a fost acuzat de comiterea unei fraude uriașe. A fost condamnat la 20 de ani de închisoare în Cook County Jail alături de criminali și violatori. Douăzeci de ani! Dar a fost un deținut bun, probabil alături de criminali și violatori, așa că directorul i-a dat niște responsabilități. În fiecare seară, înainte de apusul soarelui, scotea cutiile mari de gunoi ale închisorii. [introduce aceeași soluție pe care doctorul o încărca în interiorul seringii] Era singurul deținut căruia i se permitea să iasă pe jos din limitele închisorii. Dar nu avea voie să meargă decât până la tomberoanele uriașe de gunoi de afară și nu mai departe. După ce a terminat de golit tomberoanele de gunoi ale întregii închisori, a trebuit să se întoarcă înăuntru. Și așa se întâmpla în fiecare zi, el golea tomberoanele în afara gardului închisorii, avea o scurtă degustare a libertății, un moment de spațiu fără cabluri și gratii, iar după aceea se întorcea înăuntru pentru alte douăzeci și patru de ore. Acele secunde din fiecare zi... ei credeau că îi fac o favoare, lăsându-l să iasă un pic, dar după un an s-a sinucis, pentru că trebuia să se întoarcă mereu înapoi.

[Ruth iese. Luciana termină de dansat. Muzica se oprește]

Amos: Nenorocitul!

Luciana: Ce s-a întâmplat Amos, de ce ești atât de nervos?

Amos: Mă doare tot corpul ăsta nenorocit, Luciana, tot timpul, nu mai pot suporta.

Pini: Nu începeți iar cu asta, băieți.

Amos: Ne injectează tot felul de chestii, ne rănește venele, ne electrizează, ne lovește, țipă. Ne abuzează, ne ia sufletul din noi. Mi se pare că omul ăsta o să ne omoare Luciana, mi-e frică.

Pini: Ce vorbești acolo?

Amos: Îi povestesc despre iadul prin care ne-au făcut să trecem doctorii "iluminați" în numele științei.

Luciana: Nenorocitul ăla de poponar nenorocit.

Pini: Oh, pe asta am înțeles-o!

Amos: Lasă că sunt oameni sub pietre care îi demască pe măgari.

Luciana: Dar acum sunt aici și pot să vă ajut.

Amos: Cum ai de gând să ajuți, Luciana, cum? Și, în plus, nu e responsabilitatea ta, e prea mult pentru tine.

Pini: Vreți să vă opriți, porumbeilor?

Amos: Luciana, trebuie să plecăm de aici.

Luciana: Sigur, sigur, puteți pleca cu mine.

Amos: Noi ne mutăm aici, dar afară...

Luciana: Poate vrei să încerci.

Pini: Sunt dispus să încerc.

Amos: Corpul este limitat.

Luciana: Se poate rezolva, cu puțină inspirație.

Pini: Am fost total inspirat.

Luciana: Que Lindo.

Pini: Totul este în cap.

Amos: Nu te amesteca.

Luciana: Vino la mine, Faoolosos.

[Luciana dansează]

Amos: Nu pot.

Pini: Toată această inspirație... dar nimic nu s-a mișcat aici.

Amos: Trebuie să existe o cale cumva.

Pini: Cum putem ieși de aici, Amos? Cu tot echipamentul ăsta, infuzii, scaune. O să ne prindă pe loc.

Amos: Dacă există vreun fel de speranță pentru viață, pentru mine, pentru tine, atunci probabil că nu este aici. Nu în acest loc.

Luciana: Cred că... Poate voi cere ajutorul doamnei Goldberg.

Pini: Ce femeie.

Amos: Domnișoara Mengele este legată de degetul doctorului.

Pini: Îi flutură degetul ca pe un breloc.

Amos: Toate promisiunile lui de divorț și succes - chiar au orbit-o.

Luciana: Voi găsi o cale.

Amos: Chiar dacă s-ar decide cumva să se împotrivescă doctorului Mengele, cum ai putea să o faci să creadă tot ce se întâmplă aici?

Pini: Fac parte din asta și încă nu înțelege ce se întâmplă.

Luciana: Întotdeauna găsesc o cale.

Amos: Vorbind de diavol.

[Se învârte]

Pini: Gata, acum e timpul să ne întindem! Cât îmi plac întinderile. Eu sunt primul.

Amos: Ai speranță?

Pini: Într-o zi vom fi împreună, Ruth și Pinchas Cohen, căsătoriți în căsătorie kosher.

Amos: Știi ceva, vreau să fiu eu primul!

Pini: Ce s-a întâmplat cu tine? Dintr-o dată vrei să o faci?

Amos: Las-o să-și facă treaba.

Pini: Acum nu mai vrei să fii deconectat? Eu sunt primul!
Ruthy, vino la mine!

Amos: Uau, ai zice că e premiul pentru roman aici...

Pini: E mai bine să te uiți la pereți?

Amos: În orice caz, plăcerea este limitată.

Pini: Da?

Amos: Da.

Pini: Uită-te la mine!

8.

[Ruth intră în cameră]

Ruth: Luciana, ce se întâmplă aici?

Luciana: Ce, doamnă?

Ruth: De ce îi muți de colo-colo, s-ar putea să le facă rău!

Luciana: E pentru a vă ajuta!

Ruth: Cum anume?

Luciana: ei răspund, apoi medicul și tu obții rezultatele pe care ți le-ai dorit.

Ruth: Señora Luciana Gnosticismo, nu știu cum e în Mexic, dar aici se practică știința, nu voodoo!

Luciana: Da, Señora.

Ruth: Aici facem cercetări și am investit multe resurse. Nu vreau să vă denunț, dar...

Luciana: Nu, doamnă, bineînțeles, doamnă.

Ruth: Știți că sunteți aici în calitate de asistentă.

Luciana: Desigur, doamnă.

Ruth: Ar fi foarte neplăcut.

Luciana: Da.

Ruth: Du-te și adu-mi două catetere din sertar.

Luciana: Da.

[Ruth îl verifică pe Pini, Luciana îl întinde pe Amos]

Luciana: Pot să pun o întrebare, doamnă?

Ruth: Ați întrebat deja.

Luciana: Oh?

Ruth: Care este întrebarea?

Luciana: Ați fost vreodată îndrăgostită, Señora?

Ruth: Cu siguranță.

Luciana: Da. Dar nu o iubire obișnuită, ci o iubire care îți face capul să se învârtă ca un carusel într-un parc de distracții... o iubire care îți face inima să alerge, ca și cum ai jefuit un magazin de bijuterii și poliția este pe urmele tale. Dragoste de parcă ai fi gata să-ți dai organele dacă ar avea nevoie, să faci orice pentru el.

Ruth: Pare a fi un tip norocos.

Luciana: Oh?

Ruth: Pentru cine ai aceste sentimente?

Luciana: [în timp ce îl masează pe Amos] Eu sunt norocoasa, este un domn cu o inimă de rege. Inima lui spune poezii de dragoste și sufletul lui este cel mai frumos. Când sunt cu el am probleme să uit, să uit de suferința din lume, de războaie și

de fanatici, doar eu și el. Îmi fierbe sângele. Aș face înconjurul lumii, doar ca să-i miros pielea.

Roth: Da. Și de ce ați plecat din Mexic?

Luciana: El nu este în Mexic. El este aici.

Ruth: Oh! Foarte drăguț.

Luciana: Vreți să-l cunoașteți?

Ruth: [se duce să-l verifice pe Amos] nu prea avem multe evenimente sociale aici.

Luciana: Nu, nu este nevoie de un eveniment special. Mi-ar plăcea să îl cunoști.

Roth: Da. Dacă sunt aici la datorie când vine, nu mă deranjează.

Luciana: [arătând spre Amos] Ruth, e Amos!

Ruth: Știu.

Luciana: Doamnă, omul meu... este Amos.

Ruth: Luciana, cred că poate ar trebui să...

Luciana: Acum câțiva ani, ne-am întâlnit pe o plajă din Mexic și ne-am îndrăgostit. Familia mea nu m-a lăsat pe mine și pe Amos să fim împreună, el s-a întors acasă, iar eu am jurat să economisesc tot ce pot pentru a cumpăra un bilet de avion și am venit aici. Am auzit ce s-a întâmplat și am căutat în toate spitalele. Și acum el este aici. Și eu sunt aici. Și asta e el, bărbatul meu, Dragostea mea.

Ruth: Vorbești serios?!

Luciana: Da, doamnă. Să ai pe cineva pe care să-l iubești așa?

Ruth: Uite, Luciana, dincolo de faptul că pare o poveste pe care ai furat-o din vreo telenovelă, este o chestiune de etică.

Luciana: Etică?!

Ruth: Este înțelept să nu existe o implicare emoțională între personal și pacienți și mai ales între pacienții care se află în stare vegetativă. Și unii care participă la studiul care este menit să testeze dacă ei... nu vă deranjează că este așa?

Luciana: Dragostea nu este un corp. Iubirea este ca lava unui vulcan, care se agită și se încălzește până explodează!

Ruth: Și deși el nu funcționează în niciun fel, sunteți împreună?

Luciana: Suntem împreună, doamnă Goldberg, și știu cum să vorbesc cu el. Să ajung la el.

Ruth: Uite, Luciana... chiar dacă facem acest studiu, momentan nu există rezultate concludente nici într-un caz, nici în celălalt... și o să-ți spun de la femeie la femeie, presupunând că ceea ce tu și... Amos aveți a fost dragoste. Îți recomand să pui capăt acestei relații. Las-o baltă, găsește-ți alt bărbat. Nu există niciun viitor pentru această așa-zisă relație.

Luciana: Vă spun, doamnă Goldberg, știu cum să dau de el.

Ruth: Înțeleg că atunci când există emoții puternice, logica este dată la o parte, dar Amos nu este capabil să comunice cu Luciana, nu chiar. Poate că simțurile lui reacționează impulsiv, dar asta nu înseamnă comunicare. Spun asta pentru binele tău.

Luciana: Dacă îmi acordați un minut de timp, doamnă Goldberg, vă pot aduce la el.

Ruth: Luciana...

Luciana: Pot să vă fac să vă conectați, pot să vă ajut să vorbiți, să vorbiți cu adevărat cu el, să îl ascultați și să auziți ce are de spus... și puteți vorbi și cu Pini.

Ruth: Da. Înțeleg...

Luciana: Știu că par complet nebună și știu că tu crezi că am pierdut complet mințile și că aduc un pericol pentru munca ta și pentru doctorul Ben-Zur, dar dacă îmi acorzi doar un minut și îi dai o șansă, o oportunitate reală, te pot duce în lumea lor.

Ruth: Luciana, facem o cercetare științifică, o cercetare bazată pe fapte și date, bazată pe o dorință reală de a-i contacta, Luciana, de a ajunge la conștiința lor. Dr. Ben-Zur lucrează zi și noapte pentru a face acest lucru să se întâmple!

Luciana: Înțeleg toate acestea.

Ruth: și asta contravine oricărui bun simț, Señora Luciana Gnosticismo din Guadalajara, contrar tuturor studiilor și doctorilor din întreaga lume, cu ani de experiență și cercetare, susțin că ați găsit o cale de a intra în conștiința lor?!

Luciana: da.

Ruth: Ei bine, această dezbatere s-a încheiat.

Luciana: [îi ia mâna] Señora...

Ruth: Luciana, lasă-mă să plec.

Luciana: Numai dumneavoastră îmi dați o șansă. Cu adevărat. Un minut din timpul dumneavoastră. Nimic care să vă facă rău. Doar să dansezi. Și dacă nu se întâmplă nimic, intru într-un institut de boli mintale. Dar gândește-te la asta, dacă am

dreptate, chiar și un procent. [pauză] Mulțumesc, Ruth.
Mulțumesc, doamnă, apreciez asta.

[Dans frenetic, în timp ce dansează, intră Saul]

Saul: Ne-am așezat, toată familia. Tata ne-a povestit mie și celor trei frați ai mei, despre Iosif, despre rochia lui și despre frații lui invidioși. Fratele meu mai mare stătea acolo și se contrazicea și filosofa despre vanitate și gelozie. Celălalt frate al meu era ocupat să vorbească despre friptura de carne și o complimenta pe mama despre cât de bine gătește, iar ea îi spunea că gustul și sensibilitatea lui trebuie să fie excelente. Celălalt frate al meu a așteptat o clipă și apoi a scos de sub masă un tablou. Era un soare, un copac și o casă, iar lângă casă stăteau un tată și o mamă. "Uite ce am desenat". Toată lumea s-a holbat la el, tata a spus: "Oh, dar sunt doar trei copii, unde este Saul?". Atunci fratele meu a spus: "Aici, aici, și a arătat spre un loc aproape de piciorul ultimului personaj. Toată lumea s-a uitat unul la altul și au râs. Am vrut să spun ceva, să țip, dar nu am putut.

[Saul iese, Luciana termină dansul]

Ruth: Așa comunică cu ei?

Luciana: Da.

Ruth: Am văzut destule.

[Se întoarce spre ieșire]

Amos: Ruth!

[Se întoarce]

9.

Luciana: Doamna Goldberg?

Pini: Ruthi? [Ruth se uită la el, încremenită] Ne aude?

Amos: Cred că da.

Pini: [tare] Ruth!!! Mă auzi????

Amos: Nu e surdă, idiotule!

Luciana: Poate ar trebui să-i aduc un pahar cu apă doamnei?

Ruth: Cum ... Cum, cum ai... ce, cum...

Pini: Credeam că trebuie să știi mai multe cuvinte ca să devii asistentă medicală.

Ruth: Eu... Adică, ce? Ce? Amos, Pinchas?

Pini: Pini, poți să-mi spui PINI, ne cunoaștem de destul timp.

Ruth: Asta nu se întâmplă.

Luciana: Este real, doamnă Goldberg, să poți vorbi cu ei.

Ruth: Ai pus ceva în ceaiul meu? Mi-ai dat ceva să... să... miros?

Luciana: nada, Señora, este adevărul.

Ruth: Tu... chiar... chiar ești aici...?

Amos: Revino-ți, Ruth!

Ruth: Eu... E doar, o chestie foarte... foarte... neobișnuită.

Amos: Neobișnuit? Și să ne injectezi cu droguri și să ne șochezi cu impulsuri electrice, nu e neobișnuit?

Ruth: Eu... Îmi cer scuze. Chiar vorbiți unul cu celălalt?!

Pini: da, chiar dacă de cele mai multe ori nu-l înțeleg deloc!

Ruth: E... e o nebunie. Oare visez?

Amos: "Noi suntem așa cum sunt făcute visele."

Ruth: Stai, deci atunci vezi și tu...? Adică, ai văzut totul?!

Pini: Da.

Ruth: Toate, toate?

Pini: și Amos: da, totul.

Pini: Nu-ți face griji, Ruthy; ai un dar.

Ruth: Eu. Eu sunt....

Amos: Noi nu judecăm.

Pini: este un lucru obișnuit.

Ruth: Stai, și tu simți, adică... ai simțit toate... Adică, toate procedurile medicale?

Amos: Cu toată durerea noastră.

Ruth: Îmi cer scuze. Adică, e o nebunie. Adică, știi că tu ești Amos și Pinchas al tău... îmi pare rău, Pini. Știi toate indicațiile tale medicale, dar... Dar, e doar că... ești aici. Vreau să spun, vorbesc cu tine. Și tu îmi răspunzi. Și mă gândesc. Și... și trăiește!

Amos: [O apucă de mână și merge cu ea] Frumos. Acum că suntem cei mai buni prieteni, vrem să te întrebăm ceva.

Ruth: Oh, sigur. Sigur, bineînțeles.

Amos: Vrem să ne retragem.

Ruth: Poftim?

Pini: Fiți liberă, doamnă Goldberg. Adios, la revedere de aici.

Ruth: Liber?! Cum adică, vrei să te ridici și să pleci de aici, să pleci?

Pini: Suntem legume.

Amos: Nu putem să ne ridicăm și să plecăm.

Pini: Ești asistentă, ar trebui să știi asta.

Amos: dar și să părăsim acest spital și să mergem acasă, ar fi frumos.

Luciana: Da, Ruth. Pot să-l iau pe Amos, să am grijă de el acasă. Și Pini... de Pini mă pot ocupa tot eu.

Pini: Este o femeie cinstită prietena ta ...

Amos: Îmi voi vinde apartamentul din oraș și voi cumpăra o casă cu vedere spre Gary, Indiana și sunt dispus să-l iau pe acest " Prodigios" cu mine...

Pini: Vreau să locuiesc în mansardă, să privesc florile, să aud păsările și să privesc răsăritul soarelui.

Amos: și poate chiar să citească o carte, nu-i așa, Pini?

Luciana: și te pot duce în grădină. Și vom avea pomi de mere și vom culege mere pentru plăcintă cu mere...

Ruth: Deocamdată, este imposibil.

Pini: Nu e așa de greu să culegi un măr.

Ruth: Ba da. Dar înțelegeți, acum că știm că sunteți așa, că această afecțiune există, atunci sunteți cu adevărat o descoperire medicală. Nu tu, ci tot ceea ce se întâmplă aici. Asta înseamnă că acest proiect este garantat, comisia nu numai că îl va aproba, dar ne va crește și bugetul. Trebuie să investigăm problema în profunzime. Să mărim amploarea testelor, să chemăm mai mulți medici, mai mulți experți, să facem mai multe experimente... cu sensibilitatea necesară, desigur.

Luciana: Doamnă, cred că...

Ruth: Vom avea nevoie și de această mare abilitate a ta, Luciana, pentru a ajunge la ei. Cum poți să renunți la asemenea atuuri?! [Către Amos și Pini] Voi veți fi cele mai mari vedete.

Pini: Mai mari decât Elvis?

Amos: Domnișoară Goldberg. V-am cerut să ne ajutați să ieșim de aici, nu să ne izolați și mai mult.

Ruth: Uite, Amos, s-ar putea să trebuiască să treceți printr-o serie extinsă de teste despre situația voastră, care vă vor ajuta să faceți lumină asupra unor întrebări pe care omenirea a încercat să le rezolve încă din zorii timpului.

Pini: "Zorii timpului", sună bine, dar...

Ruth: Vom obține mai multe fonduri, Le dăm rezultatele pe care le doresc și veți călători în întreaga lume, Ar fi cel mai mare lucru pe care omenirea l-a realizat de la descoperirea gravitației, a relativității... orice altceva.

Amos: Ne veți arăta ca pe niște maimuțe la grădina zoologică.

Ruth: Nu, nu, lumea va ajunge să vă cunoască. Gândiți-vă la viitorul medicinei. La viitorul omenirii!

Amos: Viitorul omenirii, se gândește la noi?

Ruth: Nu te înțeleg!

Amos: Ne vrem viața înapoi.

Pini: Da, da, cât se poate de normală. Fără înțepături. Fără aceste tratamente electrice. O viață normală, o casă cu grădină.

Ruth: Da. Dar... dar vrei să te oprești să gândești logic pentru un moment.

Amos: Logica ta este exact motivul pentru care nu am cooperat cu acel iubit al tău, când a încercat să ne cuantifice într-o diagramă electrică. Știam că, dacă se va descoperi ceva, aceasta este chiar viața pe care o plănuiește pentru noi. Noi nu suntem o colecție de neuroni pe care să o expunem la o conferință medicală.

Pini: Și, cu siguranță, nici delfini într-un parc acvatic.

Amos: Dacă nu puteți înțelege acest fapt simplu și uman, atunci aceasta este ultima dată când ne vedem.

Ruth: Da?

Pini: Da!

Luciana: Da!

Amos: Da. Vrem să plecăm de aici.

Ruth: Uite, Amos, Pini Luciana. Din nefericire, nu vă putem lăsa să plecați, din motivele pe care le-am subliniat mai

devreme cu privire la situația voastră. Dar, pe de altă parte, avem nevoie de cooperarea voastră pentru a face progrese.

Pini: Asta e o problemă.

Luciana: Si, si, probleme.

Ruth: Vă înțeleg și vreau să vă ajut... pe toți. Dar nu știu exact cum.

Amos: Nu este un joc cu sumă zero.

Ruth: Trebuie să existe o soluție.

Amos: L-am auzit pe doctor, După comitet, proiectul s-ar putea închide.

Ruth: Da, dar atunci vei fi tot aici, în spital, cu toate celelalte legume umane, uite, dacă nu putem dovedi că ești conștient, vei fi blocat aici pentru totdeauna.

Luciana: O problemă.

Pini: Da, o problemă.

Ruth: Voi găsi o soluție... și vom vorbi din nou.

10.

Pini: [cântă pe melodia piesei "We are the champions" a formației "Queen"].

"Toate problemele mele,
le voi păstra pentru mine,

Nu mă voi plânge,
Pentru că totul e minunat,
Dureri chinuitoare, răni suferite,
Zilele, anii de durere vor fi ca nimic,
Jur, jur, jur, jur, jur..."

Amos, alătură-te...

Amos: A fost o idee proastă.

Luciana: Ce idee?

Amos: Să-i spui.

Amos: Există o șansă ca studiul să fie împotriva doctorului,
dar acum că știe...

Luciana: Nu-ți face griji, dragul meu, totul va fi bine.

Pini: Ea are o inimă bună, vrea să ajute.

Amos: Acum te-ai trezit?!

Pini: Mă întreb ce vom vedea de pe acoperișul casei pe care o
vom cumpăra.

Amos: Nimic altceva decât Gary, Indiana.

Pini: Seara, când se va întuneca, vom vedea stelele.

Luciana: Unele lucruri sunt frumoase doar pe întuneric.

Amos: Cum ar fi Gary, Indiana!

Pini: Vreau să port un costum spațial, să simt Soarele, să văd
răsăritul și să zbor pe cer.

[Cântă] "Deci totul va fi frumos

Vom ascunde toate gunoaiele sub covorul mare.

Chiar și asistenta, și cealaltă asistentă,

Chiar dacă ne veți ucide, vom continua să zâmbim fără să spunem nimic,

Jur, jur, jur

Suntem fericiți că suntem handicapați,

Ai venit să ne vezi, să ne înveselești,

Suntem handicapați,

Suntem handicapați.

Nu avem timp pentru tristețe. Nu avem timp să plângem.

A trecut. "

11.

[Saul intră]

Ruth: Ei bine, ce au spus?

Shaul: Au spus că ar trebui să se adune și să ne dea un răspuns astăzi.

Ruth: Astăzi?

Shaul: Există un vechi ministru de finanțe din stânga și un nou ministru al sănătății din dreapta. Iar el vrea să reducă bugetul ei cât mai mult posibil.

Ruth: De ce nu m-ați lăsat să vorbesc cu ei?

Saul: Eram stresat.

Ruth: Păcat.

Saul: De ce?

Ruth: Am eu soluția.

Shaul: Ce soluție?

Ruth: Luciana.

Shaul: Luciana este soluția?

Ruth: Luciana, te rog să faci pentru doctorul Ben-Zur ceea ce ai făcut pentru mine.

Luciana: Nu cred că este o idee atât de bună.

Ruth: Dacă vrem să găsim o modalitate de a-i ajuta pe Pini și Amos, doctorul Ben-Zur trebuie să vadă ceea ce am văzut eu.

Saul: Acum sunt curios, Luciana, ce a văzut Ruth?

Ruth: Acest lucru depășește orice logică.

Saul: Nimic nu este dincolo de logică.

Ruth: Luciana.

[Luciana dansează frenetic]

Pini: Îți mulțumesc, stăpâne, că ești în viață. Această dimineață, este o minune. Fiecare respirație și fiecare lacrimă sunt făcute din minunile lui Dumnezeu, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot. Poezie pură, glorie a Creatorului. Deci, cum să mă plâng, când am comis adulter în zadar și am dat mâinile și picioarele, și alte câteva organe la acte obscene, am

lăudat sfințenia lui? Dar acum, când sunt desprins de pofta
cărnii, mă enervez și te blestem? Ne-ai dat multe daruri și la
toată suferința pe care o plătesc mă refer ca la valurile
turbulente ale vieții mele. Acesta este răspunsul meu,
răscumpărarea pentru păcatele mele. Din țărână și șanț am
venit și în șanț mă voi întoarce. Noi suntem aduși în această
lume cu un motiv. Eu am un pahar, este pe jumătate plin și
băutura din el nu este în întregime rea, așa că poate că mai
există încă speranță?

[Îi sărută mâna și o îndreaptă spre cer. Luciana termină de
dansat]

Saul: Foarte frumos, Luciana, e minunat.

Ruth: Tu, vezi?

Saul: Desigur. [Către Luciana] Faci nunți și bar mitzvah?

Ruth: Saul, tu...

Saul: Ruth.

Ruth: Saul? Tu nu-i vezi pe Amos și Pini?

Saul: Bineînțeles, îi văd că sunt aici; sunt în fața mea.

Ruth: Nu-i așa că este uimitor?

Saul: Este uimitor, cu adevărat remarcabil. Cred că acesta este
răspunsul pe care îl căutam.

Ruth: Ți-am spus, doctore, acum trebuie doar să facem
ajustări între constatările fiziologice, sentimentele, gândurile
și emoțiile pe care le vor raporta Amos și Pini.

Saul: Chiar face totul mai ușor.

Ruth: Poți să îi întrebi tot ce vrei.

Saul: Să-i întreb? Cu siguranță ... Pini ?!

Pini: Da, doctore...

Saul: Dimineața, vă place să mâncați omletă sau ochiuri?

Pini: Ouă Benedict.

Saul: Oh... Deci ești alergic la ouă? Ce păcat. Nu știi ce este micul dejun dacă nu ai gustat o omletă decentă. Mulțumesc pentru această informație, Pini. Știința îți este recunoscătoare.

Pini: Dar mie îmi plac ouăle.

Saul: Și acum, Amos...

Amos: Asta a fost o greșeală.

Saul: Spuneți-mi, vă rog, sunteți un susținător al lui Descartes: "Gândesc, deci sunt" sau sunteți atras de o abordare mai existențialistă a vieții?

Amos: Ești un idiot!

Saul: Ei bine, reveniți la mine în legătură cu asta. BINE?
Ruth, Amos se gândește la această întrebare și dacă începe să-mi vorbească despre Hobbes și Spinoza, nu știu ce să fac cu acest flux de informații.

Ruth: Saul, tu vezi sau nu vezi? I-ai auzit?

Saul: Ruth, cred că poate munca grea pe care o facem aici a început să își facă simțită prezența.

Amos: El nu ne vede, Ruth.

Ruth: Saul, tu nu vezi? Amos și Pini stau în fața ta și vorbesc. Trebuie să vezi.

Luciana: Doamnă...

Saul: Ruth, nu știi despre ce vorbești.

Ruth: Nu se poate așa ceva. Nu poți vedea ce văd sau aud eu.

Amos: Am spus deja asta.

Saul: Nu e nimic, Ruth, nu e nimic în afară de tine în fața mea. [Sună o alertă pe telefonul mobil, scoate telefonul și îl aruncă pe fereastră]

Ceea ce văd, însă, sunt doi pacienți incubați, iar în momentul de față nu există nicio dovadă dincolo de atingerea semnificației statistice, "ei" pot exista dincolo de existența fizică. Și oricine ar fi 'ei' În momentul de față este o colecție de afecțiuni neurologice și biologice! Și îți spun ce mai văd, Ruth?

Pini: Oh, cum o să se laude acum...

Saul: Văd o asistentă devotată, blândă, obosită și stresată care are viziuni pentru a da un sens muncii ei măcinante.

Ruth: Saul, e chiar în fața ochilor tăi.

Saul: Suntem oameni de știință, Ruth. Nu ne bazăm pe dansuri voodoo mexicane, oricât de bine ar dansa ea.

Ruth: Exact asta am spus și eu când am văzut-o prima dată, dar dacă îi dai o șansă reală.

Saul: Ruth, Ruth, Ruth... Îți sugerez să-ți iei câteva zile libere.

Ruth: Ce?

Pini: Nu este plăcut.

Saul: Du-te și odihnește-te. Știu că uneori sunt cam înțepenit și îmi revărs tot stresul asupra ta. Ia-ți o vacanță și în curând vom vorbi despre revenirea ta la proiect.

Ruth: Deci, mă concediezi?

Saul: Poate că, atunci când te vei întoarce, ar trebui să lucrezi cu legume obișnuite.

[Se întoarce spre Luciana] Cât despre tine, Luciana...

Amos: Nu te apropia de ea, dobitocule!

Saul: Știu că nu ești de aici și că ești nou în această țară și toate astea, dar astfel de lucruri nu sunt acceptabile într-un spital și cu siguranță nu la locul de muncă.

Luciana: Doctore, am făcut-o la cerere.

Saul: Știu, știu. Și acum, când sora Goldberg este în concediu; vreau să vorbesc cu tine despre preluarea temporară a unor responsabilități ale ei.

[Saul o mângâie]

Ruth: Nenorocitul!

Luciana: Văd exact ceea ce vede doamna Goldberg. Îi văd pe Amos și pe Pini stând și vorbind.

Saul: E în regulă, nu trebuie să o aperi. Las-o pe Señora Goldberg să se odihnească, își va aduna puterile și se va întoarce la muncă într-o clipită.

Amos: Dacă aș putea, i-aș smulge traheea, rahatului ăla mic!

Luciana: Doctore, nu o apăr pe Señora, eu chiar vorbesc cu ei.

Saul: Oprește-te, am auzit destul. Luați-le temperaturile și ne întâlnim în biroul meu, aș vrea să vă pun la curent.

Pini: Mai rău decât un șarpe.

Ruth: Ești un om josnic. După tot ce am făcut pentru tine, după toate sacrificiile pe care le-am făcut, după tot sprijinul, după orele lungi... asta e ceea ce primesc!?

Saul: Odihnește-te Ruth, nu faci decât să înrăutățești situația.

[Iese afară]

12.

Pini: Deci, ce facem acum?

Amos: Ce ar trebui să facem? Să rămânem aici și să continuăm să suferim!

Luciana: Până când vom găsi o altă cale de a vă scoate de aici.

Pini: Deci, cum, fără acoperiș? Nici stele? Fără flori și soare?

Amos: Tot ce ne-a mai rămas sunt aceste mici evadări.

Pini: Îți amintești că aveam un televizor aici, și era ca și cum n-aș fi fost deloc. De ce l-au luat?

Amos: Da, ne-au întrebat, nu-ți amintești? Noi pur și simplu nu am răspuns.

Pini: Ce mi-ar plăcea să mă uit la televizor acum. Sunt atâtea canale, atâtea opțiuni. Odată chiar l-au lăsat deschis din greșeală toată noaptea, tu dormeai și eu nu puteam să dorm, a fost una dintre cele mai emoționante nopți pe care le-am petrecut aici.

Amos: Îți amintești ziua în care am văzut că Lakers a câștigat campionatul?

Pini: A fost grozav! Am auzit și noi toate țipetele de bucurie. Și cel mai mult mi-a plăcut că am căzut în zile cu filme bune.

Amos: Mi-a plăcut "Treziri" și "Crash" în general a fost un film imens.

Pini: Dar era șocant să vezi toate crimele astea în fiecare zi, la ora opt vedeam știrile pe Canalul Doi, la nouă pe Canalul Unu și la unsprezece pe Canalul Zece.

Pini: Și politica și economia, și războaiele dintre mafii.

Amos: Și educația, și conflictele.

Pini: Și talk-show-urile de dimineață.

Amos: Și emisiunile culinare.

Pini: Și telenovelele.

Amos: Ți spun eu, ne-au abuzat.

Pini: Dar acum nu mai există televizor. [Către Ruth] Poate că ai putea să le ceri să-l aducă din nou, să vedem ceva, e tot ce ne-a mai rămas.

Ruth: Îmi cer scuze.

Amos: La ce te gândeai, că o să ne vadă?

Luciana: Amos, doamna Goldberg a încercat să facă bine.

Amos: Da, așa că acum toate aceste neazuri sunt degeaba. Nu ai nimic de spus?

Pini: Momentan sunt fără cuvinte.

Ruth: Îmi pare rău.

Amos: În niciun caz acest doctor nu ar fi putut să ajute cu ceva. Ar fi trebuit să știi asta!

Luciana: Câteodată e greu să vezi, Amos.

Amos: Da, da... o existență stupidă și bolnavă.

Ruth: Voi găsi o soluție.

Luciana: Poate ar trebui să le iau temperatura și voi sta cu doctorul. Cel puțin până când vom găsi ce să facem.

Amos: Si, du-te tu la el, între timp ne gândim noi.

Luciana: Da, dragul meu. Îmi pare rău, doamnă Goldberg.

Ruth: Nu-i nimic, Luciana, nu e vina ta. Mi-ai arătat ceea ce aveam nevoie să văd.

[Luciana iese afară]

Amos: Doar gândul că Luciana e singură cu șarpele ăla mă face să înnnebunesc.

Pini: Deci, e mai bine să ne deconecteze ?

Amos: Vom fi bine, Pini, poate am putea contacta un avocat, să emită un ordin de eliberare, poate un proces sau ceva de genul ăsta. Nu vom sta aici la nesfârșit.

Ruth: O să vă ajut eu.

Amos: Cred că ați făcut destule, doamnă Goldberg.

Ruth: Ascultă tăcerea. În curând tot personalul va pleca acasă și ne vom bucura de puțin timp singuri. Pe acoperiș, vom face ce vrem noi. Știi, mă întrebam, ce este mai rău decât plictiseala și suferința în situația ta? Faptul că în toți acești ani nu te poți mișca? Gustul din gură? Bineînțeles, după atâția ani cu un tub de alimentare în gură, gura se usucă. Îți voi da ceva de gustat, ceva care să te ușureze. Am biscuiți pe care ți-i pot oferi. Oh! Nu poți mesteca. Știu, o să fac un ceai... în curând vom fi singuri aici.

Pini: Amos, vorbește cam ciudat, nu? Amos?!

Ruth: doar o picătură pe limbă.

[Scoate sticluța ei Dewar și-i pune lui Pini un pic de ceai pe limbă].

Amos: Ruth, te simți bine?

Pini: Amos, nu arată bine.

Amos: Ruth, mă auzi?

Ruth: Voi găsi o soluție. Te voi ajuta să ieși de aici.

Pini: Amos... Amos, nu-mi simt limba. Nu-mi simt picioarele.

Amos: Este în regulă, Finny, ești o legumă, nu trebuie să simți.

Pini: E din nou condamnare.

Amos: Închide ochii, Finny.

Pini: Nu mă mai pot uita! Mi-e frică... Amos?!

Amos: Luciana!! Mă auzi? [spre Ruth] ... ai promis că ne vei scoate din iadul ăsta... [Ruth nu răspunde. Amos țipă]
Luciana!!!

Ruth: [Îi deconectează în timp ce vorbește] Sunt o persoană care ajută. Ajută pacienții, doctorii... Doar ajută! Voi avea grijă de tine, te voi spăla și voi verifica mereu ce ai nevoie. Și știi ceva? E în regulă. La urma urmei, nu te poți mișca. Sunteți legume, legume care sunt conectate la aparate de menținere a vieții!

[Iese: Spiritul lui Amos se duce la epilog]

Epilog

Amos: "Cățărându-se pe legume", de Amos Berger: M-am speriat foarte tare când mi-a căzut primul dinte, știam că și celorlalți copii de la grădiniță le căzuseră dinții, dar nu înțelegeam. De când am început această viață, fac parte din declin. Astăzi îmi dau seama că în fiecare zi ne descompunem un pic mai mult. Indiferent de vremea de afară și de câți bani ai în contul bancar.

Saul: [revine în scenă] Ruth, Ruthi, am fost salvați, comitetul a decis să continue proiectul pe termen nelimitat... Ruth?!

[îi verifică pe Amos și Pini, vede că nu au puls]

Ruth? Ești aici? Ce s-a întâmplat cu Amos și Pini?

Amos: trupul și sufletul își pierd încet-încet lumina. E întuneric toată ziua și nu simt soarele și vitalitatea pe care o dă acesta. O stagnare. Fără lumină, căldură și soare, pielea devine palidă, albicioasă. Culori moarte - portocaliul nu mai este portocaliu, verdele nu mai este verde, chiar și sângele roșu pare palid, unghii decolorate și părul care se estompează.

Saul: Ruth Ce s-a întâmplat cu Amos și Pini?

Amos: Fără lumină, sângele nu curge către organe, mâini, degete, picioare și degete... din cap până în picioare putregaiul se răspândește, totul putrezește... se deteriorează... până la sfârșitul inevitabil.

Saul: Ruth?!

Sfârșit.

Despre Autor

EREZ MAJERANTZ

Un autor Israelian,

S-a născut în anul 1980. Erez a obținut o licență în arte în filosofie și competiție în 2004 de la Universitatea Bar-Ilan. Din 2008 până în 2009 a scris o rubrică satirică pentru portalul de știri „Nana 10” precum și o serie de schițe pentru programe online și radio. În 2013 și 2014 a găzduit emisiunea de radio „La marginea scalei”.

În lucrările sale, Majerantz negociază decalajul dintre știință, și rațional, misticism și emoțional. Un alt motiv este lupta individului cu societatea, în special soarta artiștilor și a intelectualilor în comparație cu masele și viața la marginea societății. Pe lângă marii dramaturgii Brecht, Hanoch Levin și Beckett și scriitorii Borges, Grass, Kundera, Vonnegut, Kleist și Kafka, influențele lui Majerantz includ și tradiția evreiască, creștinismul, motive din cultura populară și elemente din muzica rock alternativă. A câștigat Premiul pentru Artă pentru Drepturile Omului în 2016. Împreună cu pictorul Dan Allon a creat romanele grafice „Tharaphie Taxi” și „Euro-Bar”. El este dezvoltatorul genului *Drama Sophiei*, o adaptare a cărților de filozofie pentru scenă folosind un personaj alegoric. Prima dramă Sophia, „Critica rațiunii” situată înainte de apariția filozofiei lui Immanuel Kant, a fost citită la Berlin. Este producătorul muzical și textierul trupei punk underground Dysfunction.

